

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Членове: Милен Михайлов
 Петър Н. Славчев

при участието на секретаря Красимира Й. Динева
в присъствието на прокурора Росица Христова Чернева (СГП-София)
като разгледа докладваното от Милен Михайлов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20211100603156 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл.XXI от НПК.

С Присъда от 22.02.2021 г., постановена от СРС, НО, 129-ти състав по НОХД № 595/ 2019 год. Съдът е признал подсъдимия А. К. Н. за НЕВИНОВЕН за това, че на 16.09.2014 г., около 02:00 часа в гр. София, в жилищна сграда, находяща се на ул. „*****“, като удрял и ритал в областта на главата и тялото М. Т. М., му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в субкапитално счупване на пета метакарпална кост на дясна ръка, довело до трайно затруднение в движенията на десния горен крайник, поради което и на основание чл.304 НПК, е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Със същата присъда съдът е отхвърлил гражданския иск на М. Т. М. срещу подсъдимия А. К. Н. за сумата от 20 000,00 лева.

Срещу така постановената Присъда е постъпил Протест от СРП и Въззивна жалба от адв. М.Д. от САК, повереник на ЧО и ГИ М. Т. М..

Подаденият от СРП протест е оттеглен с Писмо вх. № 210256607/20.04.2021г., до образуване на производството пред Софийски градски съд на 06.08.2021 г.

Ето защо, производството пред настоящата инстанция е образувано по постъпила въззивна жалба от адв. М.Д. - САК. В жалбата се сочи, че присъдата на първата инстанция е неправилна, оспорва се заключението на приетата от съда съдебно – медицинска експертиза и се прави искане за назначаване на нова такава. В заключение се иска признаване на подсъдимия за виновен и уважаване на гражданския иск в пълен размер.

В съдебното заседание по делото адв. Д. поддържа изцяло жалбата като не сочи нови доказателства и не прави искания за отводи. Поддържа искането за назначаване на нова СМЕ, с която да бъде отговорено на същите въпроси, който вече са били поставени, но от други вещи лица.

В хода по същество адв. Д. моли съдът да се произнесе с решение, което да отмени съдебният акт на СРС като неправилен и незаконосъобразен, тъй като счита, че по делото са събрани достатъчно доказателства в подкрепа на повдигнатото обвинение срещу подсъдимия Н..

Прокурорът от своя страна определя присъдата на СРС за неправилна и необоснована, поради което също моли за нейната отмяна. Сочи се, че е постановена при противоречиви доказателства и неизяснена в пълнота фактическа обстановка.

Адв. Г. призовава присъдата на СРС да бъде потвърдена в нейната цялост, тъй като първоинстанционният съд е съобразил всички факти, обстоятелства и доказателства, събрани по реда на НПК, както и че не е налице телесна повреда, за която подсъдимия би следвало да отговаря. Определя акта на първоинстанционния съд като правилен и законосъобразен.

Подсъдимият лично в своя защита поддържа казаното от неговия адвокат и апелира да бъде оправдан, като добавя че е бил оправдан от два съдебни състава, както и че е доказал невинността си два пъти вече, следователно иска да се отхвърли жалбата на адв. Д. и да се потвърди присъдата на СРС като законосъобразна.

В последната си дума подсъдимият моли да бъде оправдан.

Съдът, като обсъди доводите в жалбата на адв. Д., повереник на М.М. ЧО и ГИ, както и изложените в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт намира следното:

От фактическа страна :

Подсъдимият А. К. Н. е с ЕГН *****, роден на *****, в гр. София, българин, с българско гражданство, неосъждан, женен, с висше образование, работи като главен юрисконсулт в БАБХ, с постоянен адрес гр. София, ул. ***** ап. 6, живущ понастоящем в гр. София, ул. „*****, ет*****

В периода към инкриминираната дата 16.09.2014 г. подсъдимият Н.

живее в жилищна сграда намираща се на адрес гр. София, ул. „*****, ет***** като в съседство два етажа по-надолу живеели св. М.М. и приятелката му тогава, а понастоящем съпруга - св. А. М.а, която по това време била с фамилия И.. На 15.09.2014 г. последната празнувала своя рожден ден в компанията на св. М. и други техни приятели, сред които е и св. Ц.И., която живеела в същата жилищна сграда като подсъдимия и св. М.и. Първоначално празненството се състояло в заведение, след което по – късно на същата вечер се преместило в дома на св. М.М., сред присъстващите на продължението били няколко души от компанията, св. И. и св. М.и.

Малко преди 02.00 часа всички гости си тръгнали и в апартамента останали само св. М.М. и св. А. М.а, при което на вратата се позвънило. Св. М. отворил и видял подсъдимия, който отправил забележка към първия за шума и силната музика. По този повод между двамата възникнал конфликт, който бързо прераснал във физическа саморазправа. Първоначално св. М. ударил подсъдимия с юмрук в главата и по конкретно тилната част отляво, след което той му отвърнал и започнало сбиване между двамата. Разменяйки удари помежду си, двамата слезли от третия етаж на партера, където продължили да си разменят удари с ръце и крака, докато в един момент св. М. паднал на земята, а Н. продължил да му нанася удари с ръце и крака по цялото тяло, докато не се убедил, че няма отново да го нападне. В този момент дошла св. А. М.а, която видяла как подсъдимият нанасял тези удари на св. М., а след това да се качил в асансьора до жилището си, което било на петия етаж.

Малко по - късно пострадалият М. отишъл до шестия етаж на жилищната сграда, където живеел домоуправителят на входа - свидетелят С., от когото поискал да отиде с него да се саморазправят с подсъдимия. С.С. забелязал, че св. М. е под въздействие на алкохол и категорично отказал на настояванията му да го придружи в саморазправата с Н., като му заявил, че това не е негова работа, но тъй като видял, че по тениската на пострадалия има кръв и наранявания по тялото му, се обадил на тел. 112 за да съобщи за случая. На място пристигнали служителите за 03 РУ-СДВР, а именно свидетелите Л.К.Г. и Ю.Т.Т.. При вида на свидетеля М. и видимите му наранявания, свидетелите Т.И Г. извикали екип на ЦСМП, който откарал свидетеля М. в УМБАЛ СМ „Н. И. Пирогов“.

Свидетелите Т.И Г. установили Н. като участник в сбиването и го задържали.

В резултат на сбиването между св. М. и подсъдимия, първият получил контузия на главата с кръвонасядане и оток в лявата тилна област, разкъсно - контузна рана в теменната област на главата, кръвонасядане на клепачите на двете очи със субконюнктивален кръвоизлив на лявото око, както и субкапитално непълно счупване на пета метакарпална кост на дясна ръка, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Подсъдимият получил подкожен хематом с кръвонасядане в областта на тила в ляво и в областта на десния долно-челюстен ъгъл, охлузвания в областта на долната устна в ляво и в ляво над гръдната жлеза, кръвонасядания в областта на левия устен ъгъл и по гърба на дясното стъпало.

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните гласни и писмени доказателства и доказателствени средства както следва :

Гласни : показанията на свидетелите М.М., А. М.а, Т. М., Т. С., Ю.Т., Л.Г., Ц.И., а така също и от обясненията на подсъдимия, дадени в първоинстанционното съдебно следствие.

Писмени : заключенията на съдебно психологичната експертиза, заключението на Комплексната съдебно - медицинска експертиза, СМУ, експертиза от клиника по неврохирургия УМБАЛ „Пирогов“ към ИЗ №32485/14 г. на М.М., справка за съдимост на подсъдимия Н..

Първоинстанционният съд е направил анализ на свидетелските показания, при което е достигнал до фактически изводи, които не се различават и от приетите от настоящата инстанция. При извършения самостоятелен анализ на доказателствата, СГС намери, че приетата по-горе фактическа обстановка се установява безпротиворечиво от събраните доказателства в хода на първоинстанционното съдебно следствие и използваните способности на доказване /експертизи/, както и от приобщените на осн. чл.283 НПК писмени доказателства, а именно: обясненията на подсъдимия А.Н. /дадени в хода на съдебното следствие/, показанията на пострадалия М.М. /дадени в хода на съдебното следствие и тези, които е дал в хода на ДП, приобщени чрез прочитане/, показанията на св. А. М.а /дадени в хода на съдебното следствие и тези, които е дала в хода на ДП, приобщени чрез прочитане, както и тези които е дала пред друг състав на съда, прочетени на осн. чл.281, ал.1, т.1 от НПК/, на св.Т. М. /дадени в хода на съдебното следствие/, на св. Т. С. /дадени в хода на съдебното следствие и тези, които е дал пред друг състав на съда, приобщени чрез прочитане, на осн. чл.281, ал.1, т.1 и т.2 от НПК/, на свидетелите Ю.Т. /дадени в хода на съдебното следствие и тези от ДП, приобщени чрез прочитане на осн. чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК/ и на Л.Г. /дадени в хода на ДП и приобщени чрез прочитане на осн. чл.281, ал.5, вр. ал.1, т.5 от НПК/; заключенията на Съдебно-психологичната експертиза, изготвена от вещото лице Д.З.-С., заключението на Комплексната СМЕ, изготвена от вещите лица - проф. М.Т. и д-р М.М.; СМУ № V - 273/2014 г. и 2 бр. амбулаторни листа от 22.09.14 г. и 28.10.2014 г. /л.35 от НОХД № 22178/14 г. по описа на СРС, НО, 115 състав и на л.36 и 37 от същото дело/; епикриза от Клиника по неврохирургия на УМБАЛ СМ „Пирогов“ към ИЗ №32485/14 г. на М. Т. М.; заповед за задържане на А. К. Н.; справка за съдимост на А.Н..

Всички свидетелски показания са подробни, последователни, безпротиворечиви и установяват факти от значение за предмета на доказване. Същите се подкрепят от заключенията на експертизите, а така също и от останалите доказателства по делото, поради което и настоящата инстанция им даде вяра изцяло, така както е направил и СРС.

Съдът извърши и анализ на обясненията на подсъдимия, като прецени същите в тяхното качество едновременно на средство за защита и на

доказателствено средство при което кредитира същите относно обстоятелствата къде, кога, как и по какъв повод е възникнал конфликта между него и пострадалия М.. Относно факта, че на инкриминираната дата е възникнал словесен конфликт, който е прераснал във физически такъв, както и кои са участниците в него става ясно не само от обясненията на подсъдимия, но и от цялостната доказателствена съвкупност. Напълно логични и последователни звучат обясненията на Н. дадени пред първоинстанционния съд относно факта, че именно пострадалия М. е нанесъл първия удар, в следствие на което подсъдимия се озовал пред входната врата на отсрещния апартамент, от където е нямал възможност да се качи нагоре към своя апартамент, тъй като пътят му е бил препречен от св. М. и единствена възможност за бягство се оказва пътят надолу. Аналогично св. М. го последвал, което обяснява как двамата се озовали на партера, където продължили да разменят удари. Кореспондиращи с твърденията на подсъдимия са и показанията на останалите свидетели, както и с направените СМЕ и КСМЕ, относно факта, че в някакъв момент пострадалия М. е паднал на земята, след което подсъдимия продължил да размахва с ръце и крака, след което преустановил нападението си и се качил в асансьора за да се прибере в дома си. Настоящата съдебна инстанция подкрепя напълно извода на първата, че няма основание да не се кредитират обясненията на подсъдимия в тази им части само поради факта, че са изложени от лице имащо процесуално качество „подсъдим“. В по – голямата си част те се явяват логични и кореспондиращи с останалите доказателства по делото, а именно са подкрепени и от твърденията на С.С. относно становището, че пострадалият е бил агресивен и е бил под алкохолно въздействие. Обосновани са обясненията на подсъдимия и с изготвените по делото експертизи, от които е видно, че причиненото телесно увреждане, изразяващо се в субкардинално счупване пета метакарпална кост на дясната ръка на св. М. е възможно да се получи, както директно с удар по ръката с твърд, тъп предмет, така и по индиректен начин с удар на ръката върху твърд, тъп предмет.

В показанията си пред последния първоинстанционен съд св. М., който се явява и пострадалото лице от инцидента, заявява, че има липса на ясен спомен относно случилото се, поради факта, че е положил усилия да го забрави. Невъзможно е да не си проличат разликите между показанията на този свидетел и обясненията на подсъдимия. На първо място е факта, кой от двамата е започнал физическата саморазправа, кой е имал агресивно поведение, както и обстоятелството, че след преустановяване на ударите от страна на св. М., подсъдимия е продължил да го удря и т.н. Настоящата инстанция освен, че споделя доводите на първата инстанция в тази насока, също така намира, че в показанията на пострадалия има наличие на множество противоречия, както с показанията на св. М.а, така и с останалите доказателствени източници по делото. За агресивното поведение на свидетеля има данни освен в обясненията на подсъдимия, но и в показанията на С.С., следователно в тази си част настоящият съд, подобно на първоинстанционния

не даде вяра на показанията на св. М.. Относно обстоятелството, че след падането на св. М. на земята, подсъдимия е продължил да нанася удари с ръце и крака, според съда се явява логично и подкрепено, както от показанията на св. М.а, така и от заключенията на приетите по делото СМЕ и КСМЕ.

Относно показанията на св. А. М.а (тогава И.), настоящата съдебна инстанция отново солидализира констатациите си с тези на СРС, относно факта, че те биват неясни и хаотични, в един момент твърди, че подсъдимия бутал св. М. към апартамента, след това, че го издърпал навън, като пред целия този промеждутък от време се предполага, че тя се е преобличала и не става несъмнено ясно до колко е успяла да възприеме случващото се пред вратата на апартамента. Следователно източник на информация за това, кой от двамата (подсъдимия или пострадалия) е нанесъл първия удар, остават само обясненията на Н.. Относно момента, в който св. М. е бил на земята, а подсъдимия е продължил да нанася удари, размахвайки с ръце и крака, съдът дава вяра, че св. М.а е имала възможност да възприеме случващото се, нещо повече в тази си част показанията ѝ са в пълен синхрон с показанията на св. М., подкрепени са и от направените експертизи, тъй като този факт обяснява напълно наличието на травмите на св. М., установени от СМЕ. Макар тези твърдения да са в разрез с обясненията подсъдимия, който заявява, че не си спомня св. М.а да е била очевидец на действията при партера на сградата, настоящият съд също следва да даде вяра на показанията на св. М.а в тази им част.

Въззивната инстанция споделя напълно извода на първата, че агресивният и нападателен е бил именно пострадалия М., за което свидетелстват и показанията на св. Т. С., който е домоуправител на сградата. В своите показания той споделя, че св. М. е отишъл при него непосредствено след инцидента, събудил го, с намерението да поиска помощ от него. С.С. е категоричен, че М. е искал да се саморазправя с подсъдимия, както и че бил видимо под въздействието на алкохол. След оказа от страна на С.С. да се намесва в конфликта, св. М. си тръгнал, а първият позвънил на полицията и съобщил за проблема. Настоящата инстанция намира, че показанията дадени от този свидетел кореспондират с обясненията на подсъдимия, в частта, че М. е употребил алкохол, както и за агресивното му поведение. Също така въззивната инстанция смята, че С.С. е обективна и безпристрастна страна, както и че е незаинтересован от изхода на делото, следователно се доверява напълно на показанията дадени от него.

Показанията дадени от св. Т. М. – баща на пострадалия, съдът намира, че извън частта им кореспондираща с другите доказателства по делото, не следва да бъдат възприети като достоверни и източник на информация, тъй като тези показания са показания дадени от заинтересован свидетел и не кореспондират с други доказателствени материали, при все че той дори не е пряк очевидец на случилото се, а е разбрал за инцидента от св. М.а по – късно през нощта.

Относно показанията на св. Ц.И., настоящата инстанция смята, че са

безпристрастни и достоверни, но не дават отговор на основните въпроси – предмет на доказване по настоящото дело. От тях става ясно, че на инкриминираната дата в действителност е имало празненство по случай рождения ден на св. А. М.а, че това празненство е продължило в дома на пострадалия М.М. и след което тя се прибрала в дома си и не е усвоила последващите събития.

Заклученията на СПЕ по отношение на подсъдимия доказва, че съгласно заключението Н. е изпитвал ситуативно чувство на застрашеност, психологически изводимо и съразмерно на ситуацията на конфликта, но не се е намирал в особено емоционално състояние на уплаха, смущение или физиологичен афект.

При съпоставяне на двете приети по делото експертизи обаче, а именно СМЕ, изготвената от доц. А.А. и КСМЕ, изготвена от проф. М.Т. и д-р М.М., съдът констатира, че между тях няма съществени разминавания по отношение на констатираните телесни увреждания при св. М., но има такива относно периода на затруднение на движението на крайника – дясна ръка на св. М.. И двете са изготвени от компетентни вещи лица, водещи специалисти в съответните области на медицината, като и двете са ясни и обосновавани, поради което съдът дава вяра, аналогично както и предходния съд ги е кредитирал с доверие по отношение на описаните в тях телесни увреждания. В СМЕ се сочи, че счупването на пета метакарпална кост на дясната ръка на пострадалия е причинило трайно затруднение на движенията на десния горен крайник, а съгласно заключението на КСМЕ се касае за непълно счупване, което води до ограничаване на функциите на крайника за период от 25-30 дни. В действителност СМЕ не дава отговор на въпроса какъв е възстановителният период след подобна травма, докато КСМЕ отговаря на този съществен за предмета на делото въпрос. С оглед на така изложеното въззивната инстанция подкрепя СРС в решението си да кредитира изцяло заключението на КСМЕ, което пълно и изключително обосновано е отговорила на поставените въпроси, изискващи специални знания от областта на медицината.

Заклучението на КСМЕ посочва и механизма на получаване на счупването на пета метакарпална кост на дясната ръка у пострадалия. Посочено е, че индиректния механизъм на счупване е напълно възможен при нанесен удар с дясна ръка от страна на св. М. в лицево-тилната част на главата на подсъдимия, за какъвто удар се сочи в обясненията на подсъдимия, както и при последващите разменени удари между тях. От СМУ № V – 273/2014 г., представляващ официален удостоверителен документ се установяват телесни наранявания на подсъдимия, именно в областта на лицево- тилната част на глава му в резултат от сбиването помежду им.

С оглед на така изложеното настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл. 305, ал.3 от НПК съдът е обсъдил комплексно, макар и пестеливо, събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации.

Въз основа на правилно изяснената фактическа обстановка съдът е извел единствено възможния и правилен извод, че подсъдимият А. К. Н. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 129 ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

При така установената фактическа обстановка, решаващият съд е направил коректни правни изводи, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, от които да се направи несъмнен извод, че телесното увреждане получено от св. М., а именно непълно счупване на пета метакарпална кост на дясна ръка е причинено в резултат от действията на подсъдимия, нещо повече дори става ясно, че между двамата има разменени удари, но в кой момент точно пострадалият е усетил болката в тази ръка остава неустановен. Поради този и множество други колебливи факти по делото, настоящата инстанция подкрепя преценката на СРС, че не може да се приеме за категорично доказано авторството на конкретното инкриминирано деяние в лицето на подсъдимия. От заключението на КСМЕ е установено, че подобно увреждане може да се получи както по директен удар на ръката с твърд, тъп предмет, така и по индиректен механизъм, а именно удар на ръката върху твърд, тъп предмет. По силата на чл.102, т.1 от НПК в наказателното производство подлежат на доказване извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него. В конкретния случай остава недоказано, че Н. е извършил деянието, за което му е повдигнато обвинение. Съгласно чл. 303, ал.2 от НПК, присъдата не може да почива на предположения – съдът признава подсъдимият за виновен, само когато обвинението е доказано по несъмнен начин.

Освен това по делото няма доказателства, деянието на подсъдимия да съставлява престъпление от общ характер, тъй като не бе доказано, че въпросното субкапитално счупване на пета метакарпална кост на дясна ръка на св. М. представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК. От медикобиологична гледна точка процесната травма ограничава функцията на крайника за период от 25 до 30 дни, според заключението на КСМЕ. Съгласно Постановление №3 от 27.09.1979 г. на Пленума на ВС за да се приеме, че е налице трайно затрудняване на движението на крайниците, покриващо признаците на средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 от НК продължителността на разстройството на здравето трябва да бъде поне около 30 дни и да се касае за значителни затруднения в движението на крайника, какъвто настоящият случай не е. При това положение, не може да се приеме, че затрудненията в движението на крайника са били значителни, за да имат практическо значение за нормалното извършване на движения с крайника.

От обективна страна изпълнителното деяние на типичното резултатно престъпление „телесна повреда” (вкл. и средна такава) се характеризира с въздействие върху организма на друго, което предизвиква изменение в отделни органи, тъкани или системи на организма на пострадалия или води до промени в тяхното функциониране. От обективна страна, макар да е установено, че подсъдимият е нанесъл удари върху пострадалия, както и обратно, не се доказва, че вследствие на нанесените от Н. удари с ръце и крака на св. М., е била причинена счупване на пета металкарпална кост на дясна ръка

и това да съставлява средна телесна повреда.

От субективна страна деянието е наказуемо само, когато увреждането е причинено умишлено, без значение е формата на умисъла, пряк или евентуален е същият. В настоящия случай, предвид обстоятелството, че не се доказва по един несъмнен начин, че именно подсъдимия Н. е извършил конкретното престъпление, се явява безпредметно да бъде разглеждан въпросът за вината му.

При така установената в хода на първоинстанционното съдебното производство и след подробен анализ от страна на настоящата инстанция на събраните писмени и гласни доказателства – по отделно и в тяхната съвкупност съдът намира, че обвинението срещу подсъдимия Н. не е безспорно и категорично доказано. Събраните доказателства по никакъв начин не доказват обвинението и не формират вътрешно убеждение и в настоящия състав, че подсъдимият е извършил описаното в обвинителният акт деяние, поради което въззивният съд смята, че коректно СРС е преценил, че Н. не е извършил деянието, за което му е повдигнато обвинение и същото не съставлява престъпление от общ характер, поради което го е признал за невиновен и го е оправдал.

По гражданския иск :

Правилно СРС е преценил, че при недоказано авторство на деянието за което му е повдигнато обвинение в лицето на подсъдимия, предявеният и приет съвместно за разглеждане граждански иск, също се явява неоснователен, поради което е отхвърлен.

По разноските :

С оглед изхода на делото и на основание чл. 190, ал. 1 от НПК, СРС правилно е възложил направените по делото разноси за сметка на държавата.

Предвид всичко изложено СГС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 2005063 от 22.02.2021г. на СРС, НО, 129-ти състав, постановена по НОХД 595/2019г.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Съдия при Софийски градски съд: _____